

PROLETARIAATIN TAISTELU JA PORVARISTON RENGINPALVELUKSET

Kapina ja aseellinen barrikaditaistelu Lodzissa,—verinen kahakka Ivanovo-Voznesenskissa,— yleislakot ja työläisten ampumiset Varsovassa ja Odessassa,— zemstvovaltuustoilveilyn häpeällinen loppu, — sellaisia ovat kuluneen viikon tärkeimmät poliittiset tapahtumat. Kun siihen lisätään tämänpäiväiset (kesäkuun 28—15 päivän) Geneven sanomalehtiutiset talonpoikaisliikehtimisistä Harkovin läänin Lebedinskin kihlakunnassa, viiden tilanherrankartanon hävittämisestä ja sotaväen lähettämisestä sinne, niin yhden viikon tapahtumissa meille kuvastuu kaikkien yhteiskunnan perusvoimien luonne, joka nyt vallankumouksen aikana tulee niin avoimesti ja selvästi ilmi.

Proletariaatti liikehtii herkeämättä, erittäinkin tammikuun 9 päivän jälkeen, suomatta viholliselle hetkenkään lepoa, se hyökkää pääasiallisesti lakkojen muodossa pidättäytyen suoranaisista yhteenotoista tsarismmin aseellisen voiman kanssa, valmistaen voimiaan suureen, ratkaisevaan taisteluun. Teollisesti eniten kehittyneillä seuduilla, missä työläiset ovat poliittisesti valveutuneimpia ja missä taloudelliseen ja yleispoliittiseen sortoon liittyy lisäksi kansallinen sorto,— poliisi ja tsarismmin sotaväki toimivat erikoisen kiihdyttävästi, ne suorastaan provosoivat työläisiä. Ja työläiset, yksinpä taisteluun valmistumattomatkin ja ne, jotka alussa rajoittuivat pelkkään puolustukseen, eivät ole antaneet meille Lodzin proletariaatin ominaisuudessa vain uutta näytettä vallankumouksellisesta innosta ja sankaruudesta, vaan myös korkeampia taistelumuotoja. Heidän aseistuksensa on vielä heikkoa, äärettömän heikkoa, heidän

kapinansa on vielä entiseen tapaan osittaista, yleisestä liikkeestä erillään olevaa, mutta he ottavat kuitenkin askeleen eteenpäin, he täyttävät hirveän nopeasti kaupungin katuja kymmenillä barrikadeilla, he aiheuttavat vakavia tappioita tsarismiin sotaväelle, he puolustautuvat vimmatusti erillisissä taloissa. Aseellinen kapina kasvaa niin syvyys- kuin laajuussuuntaankin. Tsaarin pyövelien uudet uhrit — Lodzissa on saanut surmansa ja haavoittunut lähes 2.000 henkeä — synnyttävät uusissa kymmenissä ja sadoissa tuhansissa kansalaisissa palavaa vihaa kirottua itsevaltiutta kohtaan. Uudet aseelliset taistelut osoittavat yhä havainnollisemmin, että kansan ratkaiseva aseellinen taistelu tsarismiin aseellisia voimia vastaan on kiertämätön. Erillisistä leimahduksista hahmottuu yhä selvemmin koko Venäjällä viriävä palo. Proletaarinen taistelu leviää uusille, takapajuisemmille seuduille, ja tsaarin uskolliset käskyläiset ahertavat innokkaasti vallankumouksen hyväksi muuttaen taloudellisia yhteenottoja poliittisiksi, selittäen työläisille kaikkialla ja joka paikassa näiden oman kohtalon perusteella, että itsevaltiuden kukistaminen on ehdottoman välttämätöntä, kasvattaen heistä tulevia kansankapinan sankareita ja taistelijoita.

Itse tapahtumat ja itse laajenevan ja kärjistyvän vallankumousliikkeen vaistovarainen prosessi vievät meitä yhä lähemmäksi aseellisen kansankapinan tunnusta, jonka proletariaatin puolue on Venäjän sosialidemokraattisen työväenpuolueen III edustajakokouksen kautta niin päätäväisesti esittänyt. Kadotkoot siis pikemmin kaikenlaiset horjunnat ja epäilyt, tulkoot kaikki ja jokainen pikemmin käsittämään, miten järjettömiä ja sopimattomia ovat tällä haavaa kieltäytymiset tästä lykkäystä sietämättömästä tehtävästä — valmistautua mitä tarmokkaimmin aseelliseen kapinaan, — miten vaarallista on vitkastelu, miten välttämätöntä on niiden erillisten kapinain yhdistäminen ja yhteenliittäminen, joita puhkeaa kaikkialla. Erillisenä jokainen näistä leimahduksista on voimaton. Tsaarihallituksen järjestetty voima voi nujertaa kapinaannousseet toiset toistensa jälkeen, jos liike tulee yhtä vaistovaraisesti ja hitaasti leviämään kaupungista kaupunkiin, seudulta toiselle. Mutta toisiinsa yhdistyneinä nuo leimahdukset voivat muodostua niin valtavaksi vallankumouksen roihuksi, ettei mikään voima maailmassa kestä sen edessä. Ja tätä yhdis-

tymistä tapahtuu, sitä tapahtuu tuhansia eri teitä, joita emme tiedä ja joiden olemassaoloa emme osaa aavistaa-kaan. Kansa oppii vallankumoustaitoa näissä erillisissä leimahduksissa ja otteluissa,—meidän on vain pysyttävä ajankohdan tehtävien tasalla, osattava aina näyttää taistelun seuraava, korkeampi aste ammentamalla kokemuksta ja ohjeita menneisyydestä ja nykyisyydestä, kehoittaen rohkeammin ja laajemmin työläisiä ja talonpoikia kulkemaan yhä eteenpäin, kansan täydellistä voittoa kohti, sen itsevaltiudellisen koplan täydellistä kukistamista kohti, joka taistelee nyt kuolemaantuomitun vimmallä.

Miten usein sosialidemokratian keskuudessa, varsinkin sen sivistyneistösiivessä, onkaan ollut ihmisiä, jotka ovat madaltaneet liikkeen tehtäviä ja pelkurimaisesti kadottaneet uskonsa työväenluokan vallankumoukselliseen tarmoon. Eräät ajattelevat nytkin, että koska demokraattinen kumous on yhteiskunnallis-taloudelliselta luonteeltaan porvarillinen, niin proletariaatin ei pidä pyrkiä saamaan siinä johtoasemaa, osallistumaan mitä tarmokkaimmin siihen, esittämään etumaisia tunnuksia tsaarivallan kukistamisesta ja väliaikaisen vallankumousohallituksen pystyttämisestä. Tapahtumat opettavat myös näitä jälkeensä jääneitä ihmisiä. Tapahtumat vahvistavat oikeiksi marxilaisuuden vallankumousteorian taisteluhenkiset johtopäätökset. Demokraattisen vallankumouksen porvarillinen luonne ei merkitse, että tuo vallankumous voi olla edullinen vain porvaristolle. Päinvastoin, se on kaikkein edullisin ja eniten tarpeen proletariaatille ja talonpoikaistolle. Tapahtumat osoittavat yhä selvemmin, että vain proletariaatti kykenee käymään päättäväistä taistelua täydellisen vapauden ja tasavallan puolesta, porvariston epäluotettavuudesta ja horjuvaisuudesta huolimatta. Proletariaatista voi tulla koko kansan johtaja, kun se vetää puolelleen talonpoikaiston, joka saattaa odottaa itsevaltiudelta vain sortoa ja väkivaltaa ja porvarillisilta kansanystäviltä vain kavallusta ja petturuutta. Proletariaatti, itse sen luokka-aseman ansiosta, joka sillä on nykyisessä yhteiskunnassa, pystyy ennemmin kuin kaikki muut luokat käsittämään, että historian suursykymykset ratkaistaan viime kädessä vain voiman avulla, että vapautta ei saada ilman suunnattomia uhreja, että tsarismien aseellinen vastarinta pitää murtaa ja nujertaa ase kädessä. Muutoin me emme saa vapautta, muutoin

Venäjällä on edessään Turkin kohtalo, pitkäaikainen, tuskallinen alaspäinmeno ja rappeutuminen, joka on erittäin tuskallinen kaikille työtätekeville ja riistetyille kansanjoukoille. Porvaristo nöyristelköön ja tehköö rengeinpalveluksia, hierokoon kauppoja ja kerjätköön almuja tavoitellessaan sellaista vapautta, joka on vain surkeata parodiaa. Proletariaatti lähtee taisteluun, se vie mukanaan mitä iljettävimmän ja sietämättömimmän maaorjuuden ja häväistyksen näännyttämän talonpoikaiston, se saavuttaa täydellisen vapauden, jonka voi säilyttää vain aseistettu kansa vallankumoukselliseen valtaan nojaten.

Sosialidemokratia ei ole esittänyt kapinatunnusta missään innostuksen puuskassa. Se on aina taistellut ja tulee taistelemaan vallankumouksellista fraasia vastaan ja vaatimaan tervejärkistä voimien arvioimista ja ajankohdan analysoimista. Sosialidemokratia on puhunut kapinan valmistelemisesta jo vuodesta 1902 lähtien, mutta se ei ole koskaan sotkenut tuota valmistelemista järjettömään, tahalliseen mellakoiden järjestämiseen, joiden keinotekoinen järjestäminen vain tuhlaasi hyödyttömästi voimiamme. Ja vasta nyt, tammikuun 9 päivän jälkeen, työväenpuolue on asettanut päiväjärjestyksen kapinatunnuksen ja tunnustanut, että kapina on välttämätön ja siihen valmistautumisen tehtävä lykkäystä sietämätön. Itsevaltius itse on tehnyt tästä tunnuksesta työväenliikkeen käytännön tunnuksen. Itsevaltius on antanut ensimmäiset kansalaissodan laajat ja joukkoluontoiset opetukset. Tämä sota on alkanut ja sitä käydään yhä laajemmassa mitassa, yhä kärjistyneemmässä muodossa. Meidän on vain yleistettävä sen antamat opetukset, selitettävä „kansalaissota”-sanan koko valtava merkitys, johdettava käytännöllisiä ohjeita tuon sodan erillisistä taisteluista, järjestettävä voimat, valmistettava välittömästi ja viipymättä kaikki, mikä on välttämätöntä todellista sotaa varten.

Sosialidemokratia ei pelkää katsoa totuutta silmiin. Se tuntee porvariston petturiluonteen. Se tietää, että vapaus ei tuo työläiselle lepoa ja rauhaa, vaan uuden, vieläkin valtavamman taistelun sosialismin puolesta, taistelun nykyisiä porvarillisia vapaudenystäviä vastaan. Mutta siitä huolimatta — ja juuri siksi — työläiset ehdottomasti tarvitsevat vapautta, heille vapaus on tarpeellisempi kuin kenellekään muulle. Vain työläiset kykenevät kansan johdossa tais-

telemaan täydellisen vapauden puolesta, demokraattisen tasavallan puolesta, ja he tulevat taistelemaan sen puolesta henkeen ja vereen.

Sanomattakin on selvää, että kansan keskuudessa on vielä paljon tietämättömyyttä ja tylsistyneisyyttä, on tehtävä vielä hyvin paljon työtä työläisten itsetietoisuuden kehittämiseksi, talonpoikaistosta puhumattakaan. Mutta katsokaa, kuinka nopeasti eilinen orja suoristaa selkäänsä, kuinka puoleksi sammuneissakin silmissä välkähtelee vapauden valo. Katsokaa talonpoikaisliikettä. Se on hajanaista, tiedotonta, me tiedämme vain hitusen verran sen todellisesta laajuudesta ja luonteesta. Mutta me tiedämme varmasti, että tietoinen työläinen ja taisteluun nouseva talonpoika ymmärtävät toisiaan parista sanasta, että jokainen valonsäde liittää heitä lujemmin yhteen vapaustaistelun käymiseksi, että sitten he eivät luovuta halpamaisen pelkurimaiselle ja itsekkäälle porvaristolle ja tilanherroille *omaa* vallankumoustaan, sitä demokraattista vallankumousta, joka voi antaa maata ja vapauden, antaa työtätekeville kaikki porvarillisessa yhteiskunnassa ajateltavissa olevat elämän helpotukset, jotta he voisivat taistella edelleen sosialismin puolesta. Ottakaapa keskinen teollisuusalue. Onko siitä kovinkaan kauan, kun se näytti meistä syvää unta nukkavalta, onko siitä kovinkaan kauan, kun oltiin sitä mieltä, että siellä on mahdollista vain osittainen, hajanainen, vähäinen, ammatillinen liike? Mutta siellä on jo puhjennut yleislakko. Taisteluun on noussut ja nousee kymmeniä ja satoja tuhansia. Poliittinen agitaatio kasvaa tavattomasti. Sikäläiset työläiset ovat tietenkin vielä kaukana sankarillisen Puolan sankarillisesta proletariaatista, mutta tsarinhallitus valistaa heitä nopeasti, pakoittaa heidät nopeasti „saavuttamaan Puolan”.

Ei, yleiskansallinen aseellinen kapina ei ole unelma. Ajatus proletariaatin ja talonpoikaiston täydellisestä voitosta nykyisessä demokraattisessa vallankumouksessa ei ole turha ajatus. Ja miten suurenmoisia tulevaisuuden näköaloja sellainen voitto avaakaan Euroopan proletariaatille, jota sotilaallinen ja tilanherrataantumus on nyt jo useita vuosia keinotekoisesti hillinnyt sen pyrkiessä onneen! Demokraattisen vallankumouksen voitto Venäjällä tulee olemaan merkinä sosialistisen vallankumouksen alkamiselle

ja veljämme, kaikkien maiden tietoisten proletaarien, uudelle voitolle.

Miten iljettävän mitättömältä tuntuukaan zemstvomiesten ja „osvobozhdenijelaisten” alamaisenuuskollinen esiintyminen Nikolai II kuuluisalla vastaanotolla, kun sitä verrataan proletariaatin valtavaan ja sankarilliseen taisteluun. Ilveilijät saivat ansaitun rangaistuksen. Ei ollut vielä ehtinyt kuivua se mustekaan, jolla he kirjoittelivat häikäilemättömän riemukkaita selostuksiaan tsaarin armollisista sanoista, kun noiden sanojen todellinen merkitys paljastui kaikille uusissa teoissa. Sensuuri riehuu. Sanomalehti „Rus”¹³² on lakkautettu yksinomaan sen vuoksi, että se julkaisi hyvin vaatimattoman adressin. Trepovin johtamalla poliisidiktatuurilla on menestystä. Tsaarin sanat selitetään virallisesti siinä mielessä, että hän lupasi *neuvottelevan* kansanedustajien kokouksen, samalla kun ikivanha ja „omaperäinen” itsevaltius jää koskemattomaksi!

Ruhtinas Meshtsherski esitti „Grazhdanin” lehdessä näköjään oikean arvion valtuuston vastaanotosta. Nikolai osasi *donner le change* zemstvomiehii ja liberaaleja,—kirjoitti hän. Nikolai osasi *vetää heitä nenästä!*

Pyhä totuus! Zemstvomiesten ja osvobozhdenijelaisten johtajia on vedetty nenästä. Niin heille pitääkin. He ovat saaneet ansaitun rangaistuksen lakeijamaisesta esiintymisestäään, siitä, että he salasivat todelliset päätöksensä ja ajatuksensa perustuslaista ja vastasivat halpamaisella vaitiololla tsaarin jesuiittamaiseen puheeseen. He ovat aina hieroneet kauppoja ja hierovat niitä nytkin pyrkien saamaan vapauden, joka on pelkkää parodiaa ja porvaristolle „vaaraton”. Shipov hieroo kauppoja Bulyginin kanssa, Trubetskoi hieroo kauppoja Shipovin kanssa, Petrunkevitch ja Roditshev hierovat kauppoja Trubetskoin kanssa, Struve hieroo kauppoja Petrunkevitchin ja Roditshevin kanssa. He hierovat kauppoja hyväksyen „väliaikaisesti” zemstvovaltuuston puhtaasti shipovilaisen ohjelman. Näille kaupanhierojille on annettu hyvä vastaus... potkaisu sotilassaappaalla.

Eiköhän tämäkään Venäjän porvarillisen „osvobozhdenijelaisuuden” johtajien häväistys osoittaudu lopun aluksi? Eivätköhän ne, jotka kykenevät olemaan vilpittömiä ja rehellisiä *demokraatteja*, käännä nytkään selkäänsä tuolle surullisenukuisalle „perustuslaillis-demokraattiselle

puolueelle”? Eivätkö he todellakaan tule käsittämään, että he häpäisevät auttamattomasti itseään ja kavaltavat vallankumouksen asian tukiessaan „puoluetta”, jonka „zemstvo-ryhmä” matelee itsevaltiuden edessä ja „Osvobozhdenije-liitto” zemstvoryhmän edessä?

Tervehdimme zemstvovaltuuston finaalia! Naamio on reväisty pois. Tehkää valintanne, herrat tilanomistajat ja herrat porvarit. Tehkää valintanne, herrat sivistyneet ja kaikenlaisten „liittojen” jäsenet. Kannatatteko vallankumousta vai vastavallankumousta? Oletteko vapauden puolesta vai vapautta vastaan? Ken tahtoo olla demokraatti teoissa, hänen on taisteltava, hänen on katkaistava suhteensa matelijoihin ja kavaltajiin, hänen on luotava rehellinen puolue, joka kunnioittaa itseään ja vakaumustaan, hänen on asetettava päättävästi ja kerta kaikkiaan aseellisen kapinan puolelle. Mutta ken tahtoo jatkaa diplomatialeikkiä, puolinaisilla fraaseilla leikkimistä, hieroa kauppoja ja tehdä renginpalveluksia, syytää suusanallisia uhkailuja, joihin kukaan ei usko, ja tervehtiä riemastuneena jumaloidun monarkin antamaa aatelismarsalkan toimen lupausta,— häntä on häväistävä julkisesti vapauden puolustajain yleisellä halveksunnalla.

Alas vapauden porvarilliset kavaltajat!

Eläköön vallankumouksellinen proletariaatti! Eläköön aseellinen kapina täydellisen vapauden puolesta, tasavallan puolesta, proletariaatin ja talonpoikaiston elintärkeimpien ja jokapäiväisten etujen puolesta!

„Proletari” № 6,
heinäkuun 3
(kesäkuun 20) pnä 1905

Julkaistaan „Proletari” lehdessä
tekstin mukaan